

Тобто, як бачимо, питання щодо правової характеристики функціональної структури державного управління як поєднання функцій державного управління та управлінських функцій органів державного управління має безпосередньо практичне значення як для вдосконалення правового статусу органів державної влади та органів місцевого самоврядування і поліпшенню їх управлінської діяльності, так і для підвищення ефективності державного управління в цілому. Як вказано вище, для вирішення цих питань необхідне детальне вивчення структурно-функціонального змісту державного управління із застосуванням структурного та функціонального аспекту системного підходу.

Слезаров О. П.

Класичний приватний університет, аспірант кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права

БЕЗГОТІВКОВІ РОЗРАХУНКИ ЯК ФОРМА ГРОШОВОГО ОБІГУ В УКРАЇНІ

У вітчизняній юридичній науці до правових проблем організації і функціонування національної грошової і платіжної систем не приділялося і не приділяється спеціальної уваги. Суспільні відносини, що складаються в процесі грошового обігу, регулюються фінансовим правом. Розрахункові відносини регламентуються нормами різних галузей права, в першу чергу, нормами фінансового і цивільного права, які у своїй сукупності утворюють комплексний інститут права. Державні фінанси пов'язані з грошовою системою, яка більшою чи меншою мірою управляється державою, тоді як ця ж грошова система не залежить від волі приватного власника, що розпоряджається своїми фінансами.

Безготівковий грошовий обіг регулюється і іншими галузями права. Правові основи розрахунків встановлюються не лише положеннями фінансового, цивільного і підприємницького права, але нормами адміністративного права і кримінального права. Зокрема, адміністративне право регулює відносини, пов'язані з притягненням до відповідальності за здійснення адміністративних правопорушень у сфері грошового обігу, грошової системи. Норми кримінального права передбачають заходи кримінальної відповідальності за скоєння таких злочинів як виготовлення або збут підроблених грошей.

Сучасна фінансово-правова наука розглядає грошовий обіг в якості важливого елементу грошової або платіжної системи держави. При цьому, під грошовою системою слід розуміти врегулювання грошового обігу, закріплене в законодавчому порядку, або уся сукупність грошових знаків, що є в обігу на території держави (Алісов Є.О. Грошовий обіг і екстраординарні фінансові правовідносини / Є.О. Алісов // Наук. вісн. Чернівецьк. ун-ту: Зб. наук. пр. Вип. 103: Правознавство. – Чернівці: Рута, 2001. – С. 85).

Таким чином, проведені нами дослідження ролі і місця безготівкових розрахунків в системі грошового обігу дозволяють зробити висновок про те, що до предмету фінансового права мають належати суспільні відносини, що охороняються державою, у сфері організації і забезпечення ефективного здійснення готівкового і безготівкового грошового обігу, що формуються в процесі функціонування грошової системи держави. Суспільні відносини, що складаються в процесі безпосереднього здійснення готівкових і безготівкових розрахунків регулюються нормами інших галузей права (в першу чергу – цивільного права).

При цьому представляється можливим запропонувати авторське визначення грошової системи як системи, що ґрунтується на певних принципах врегульованих нормами фінансового права суспільних відносин, що складаються у сфері планування, організації і забезпечення здійснення готівкового і безготівкового грошового обігу на території держави. При цьому як і будь-яка впорядкована система, грошова система є сукупністю наступних підсистем: системи грошового обігу держави; системи розрахункових правовідносин; системи учасників розрахункових правовідносин (системи фінансових посередників – розрахункових агентів) і нормативно-правової бази готівкових і безготівкових розрахунків.

Зінухова В. М.

Класичний приватний університет, аспірант

КОШТОРИСНО-БЮДЖЕТНЕ ФІНАНСУВАННЯ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Освіта створює основу інтелектуального, культурного, духовного, соціального, економічного розвитку суспільства і держави. У промислово розвинутих країнах видатки на освіту на всіх рівнях державного сектору, як правило, становлять від 4,5 до 7 % ВВП. У країнах, які розвиваються, видатки на освіту коливаються від 2,5 до 7,5 % ВВП, що в середньому становить меншу частину ВВП порівняно з промислово розвинутими країнами. Водночас у більшості країн саме державний сектор прямо надає послуги у сфері початкової і середньої школи в широкому обсязі, оскільки цей показник, як правило, перевищує 90 % від загальної суми витрат. Державний сектор впливає на попит освітніх послуг за допомогою таких чинників, як надання студентам стипендій, субсидій через рішення, що стосуються оплати навчання, а також через загальну структуру регулювання приватної освіти.

Конституція України встановлює, що в Україні кожен має право на освіту (ст. 53), причому повна загальна середня освіта є обов'язковою. Згідно з принципами, проголошеними Конституцією, держава забезпечує доступність і безоплатність дошкільної, повної середньої, професійно-технічної, вищої освіти в державних і комунальних навчальних закла-